

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

SSN Agnieszka Piotrowska

o rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 26 kwietnia 2024 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej G. C.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 23 czerwca 2020 r., I ACa 559/19,

w sprawie z powództwa T. w W.

przeciwko G. C.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

1. oddała skargę kasacyjną;

**2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego pozwaną G. C.,
pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

Władysław Pawlak

Paweł Grzegorzczak

Agnieszka Piotrowska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 stycznia 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 20 maja 2016 r. (sygn. akt I C 245/16) i wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 30 listopada 2017 r. (sygn. akt I ACa 489/16), opatrzonych w dniu 12 grudnia 2017 r. przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie klauzulą wykonalności na rzecz R. C., w części, tj. ponad kwotę 27 485,82 zł (pkt I); pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 20 maja 2016 r. (sygn. akt I C 245/16) i wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 30 listopada 2017 r. (sygn. akt I ACa 489/16), opatrzonych w dniu 12 grudnia 2017 r. przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie klauzulą wykonalności na rzecz G. C., w części, tj. ponad kwotę 14 061,58 zł (pkt II); oddalił powództwo w pozostałej części (pkt III) i orzekł o kosztach postępowania (pkt IV-VI).

Powyższe orzeczenie oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Wyrokiem z dnia 20 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie w sprawie o sygn. akt I C 245/16, zasądził od T. w W. na rzecz R. C. i G. C. kwoty po 146 200 zł na rzecz każdego z nich wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwoty po 10 927 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Natomiast w dniu 30 listopada 2017 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, w sprawie o sygn. akt I ACa 489/16, oddalił apelację T. i zasądził na rzecz R. C. i G. C. kwoty po 5400 na rzecz każdego z nich tytułem postępowania apelacyjnego.

Pismami datowanymi na dzień 4 grudnia 2017 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łańcucie J. W. zawiadomił T. o zajęciu wierzytelności przysługującej R. C. i G. C. w stosunku do T. w celu zaspokojenia wyspecyfikowanych należności i zobowiązał T., aby należnego świadczenia nie uiszczwał R. C. i G. C. lecz złożył je Komornikowi Sądowemu na podany rachunek bankowy. Jednocześnie pouczył T., że nie podlegają egzekucji m.in. odszkodowania z ubezpieczeń majątkowych w granicach określonych w drodze rozporządzenia przez Ministrów Finansów i Sprawiedliwości.

W dniu 7 grudnia 2017 r. T. przelało na rachunek bankowy Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łańcucie kwotę 62 373,18 zł, realizując zajęcie

wierzytelności przysługującej G. S.A., Wójtowi Gminy Łańcut i Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w Łańcucie w stosunku do G. C..

Ponadto, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Łańcucie zawiadomił T. o zajęciu wierzytelności przysługującej R. C. w stosunku do T. w celu zaspokojenia wyspecyfikowanych należności i zobowiązał T., aby należnego świadczenia nie uiszczał R. C. i G. C., lecz złożył je Komornikowi Sądowemu na podany rachunek bankowy. Jednocześnie pouczył T., że nie podlegają egzekucji m.in. „świadczenia z ubezpieczeń majątkowych w granicach określonych w drodze rozporządzenia przez Ministrów Finansów i Sprawiedliwości”.

W dniu 7 grudnia T. przełało na rachunek bankowy Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Łańcucie kwotę 75 797,42 zł, realizując zajęcie wierzytelności przysługującej L. Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą w K. oraz Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Rzeszowie J. K. w stosunku do R. C..

W dniu 11 grudnia 2012 r. T. przekazało kwotę 147 218,20 zł do realizacji przez G. C. przez ich odbiór w dowolnej placówce Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., o czym G. C. została poinformowana. Z kolei w dniu 12 grudnia 2012 r. T. przekazało kwotę 133 793,96 zł do realizacji przez R. C. przez ich odbiór w dowolnej placówce Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., o czym R. C. został poinformowany.

W dniu 12 grudnia 2017 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie opatrzył klauzulą wykonalności orzeczenia objęte powództwem. Natomiast pismem datowanym na dzień 24 stycznia 2018 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie K. Ł. zawiadomił T. o wszczęciu egzekucji z wniosku R. C. i G. C. na podstawie wyżej wskazanego tytułu wykonawczego.

Sąd Okręgowy stwierdził, że kwota należna G. C. w wysokości 62 373,18 zł została przez powoda przelana na konto Komornika Sądowego, który prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko G. C., ponieważ komornik ten zajął wierzytelność pozwanej przysługującą jej względem powoda na poczet spłaty zadłużenia pozwanej względem jej wierzycieli: G. S.A., Wójta Gminy Łańcut i Naczelnika Urzędu Skarbowego w Łańcucie. Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że

w niniejszej sprawie nie stosuje się art. 8 § 1 pkt 14 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (jedn. tekst: Dz. U. z 2023, poz. 2505, dalej - „u.p.e.a.”), albowiem, o ile kwoty należne od pozwanej na rzecz Wójta Gminy Łańcut i Naczelnika Urzędu Skarbowego w Łańcucie stanowiły należności publicznoprawne podlegające egzekucji w trybie administracyjnym, to na skutek zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej egzekucję prowadził łącznie sądowy organ egzekucyjny (komornik sądowy) w trybie dla niego właściwym, tj. w trybie sądowym, który nie zna całkowitego zwolnienia od egzekucji kwoty otrzymanej z tytułu obowiązkowych ubezpieczeń majątkowych. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie miał zastosowania również art. 838 k.p.c., ponieważ określone w u.p.e.a. ograniczenia egzekucji są większe, aniżeli przewidziane w kodeksie postępowania cywilnego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że świadczenie odszkodowawcze należne G. C. było zwolnione z egzekucji w 3/4, tj. w kwocie 144 934,79 zł (193 246,38 x 75%). Kwoty tej komornik nie mógł zająć, zaś powód nie mógł jej przelać na konto komornika, o czym został pouczone. Skoro powód przelał na konto komornika kwotę 62 373,18 zł, a więc o 14 061,58 zł wyższą niż kwota podlegająca zajęciu, to w zakresie kwoty 14 061,58 zł zobowiązanie powoda nie wygasło, bowiem zostało spełnione do rąk osoby nieuprawnionej do jego przyjęcia.

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2020 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, na skutek apelacji obu stron, odrzucił apelację T. w zakresie obejmującym rozstrzygnięcie zawarte w punktach pierwszym i drugim zaskarżonego wyroku (pkt I); zmienił zaskarżony wyrok częściowo w punkcie trzecim w ten sposób, że pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 20 maja 2016 r. (sygn. akt I C 245/16) i wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 30 listopada 2017 r. (sygn. akt I ACa 489/16), opatrzonych 12 grudnia 2017 r. przez Sąd Apelacyjny w Rzeszowie klauzulą wykonalności: a. na rzecz R. C. – w zakresie dalszej kwoty 16 344,99 zł; b. na rzecz G. C. – w zakresie dalszej kwoty 14 061,58 zł (pkt II); zmienił zaskarżony wyrok w punkcie czwartym w ten sposób, że ustalił, iż koszty procesu między T. a R. C. ponosi w 95 % R. C., a w 5 % T. (pkt III); zmienił zaskarżony wyrok w punkcie piątym w ten sposób, że ustalił, iż koszty procesu między T. a G. C. w całości ponosi G. C. (pkt IV); oddalił

apelację powoda w pozostałej części (pkt V); oddalił apelację pozwanych w całości (pkt VI) i orzekł o kosztach postępowania (pkt VII-VIII).

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że zgodnie z art. 831 § 1 pkt 5 k.p.c. w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Finansów oraz Sprawiedliwości z dnia 4 lipca 1986 r. w sprawie określenia granic, w jakich świadczenia z ubezpieczeń osobowych i odszkodowania z ubezpieczeń majątkowych nie podlegają egzekucji sądowej (Dz. U. nr 26, poz. 128), świadczenie główne objęte tytułem egzekucyjnym nie podlegało egzekucji sądowej w 3/4 częściach tego świadczenia. Oznacza to, że zajęciu nie podlegała kwota 144 934,79 zł w przypadku każdego z pozwanych. Uwadze Sądu Okręgowego umknęło natomiast, że zajęciu podlegała nie tylko pozostała kwota należnego odszkodowania, tj. 48 311,60 zł, ale także koszty procesu za pierwszą instancję oraz za drugą instancję, tj. łącznie 64 638,60 zł. Wobec wypłacenia pozwanej G.

kwoty 147 218,20 zł, w sytuacji, gdy wyłączona od egzekucji była kwota niższa (144 934,79 zł), brak jest podstaw do uznania, by świadczenie wobec wierzycielki nie zostało przez powoda spełnione w całości.

Sąd Apelacyjny uznał, że uzasadnione jest, by sporny tytuł wykonawczy pozbawić wykonalności w stosunku do pozwanej również w zakresie kwoty 14 061,58 zł. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, sytuacji pozwanej G. C. nie zmienia okoliczność, że czynności prowadzone przez komornika sądowego podejmowane były w zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej. W jego ocenie Sąd Okręgowy prawidłowo zastosował art. 838 k.p.c., przyjmując, że w postępowaniu egzekucyjnym w administracji nie występują mniejsze ograniczenia egzekucyjne, co implikuje konieczność stosowania w sprawie przepisów o ograniczeniach egzekucji zawartych w kodeksie postępowania cywilnego. Wobec tego, że wyłączenie od egzekucji całego odszkodowania jest ograniczeniem nie mniejszym niż wyłączenie od egzekucji ułamkowej części tego świadczenia, niewątpliwie przepisy kodeksu postępowania cywilnego w przedmiocie ograniczenia egzekucji stosować należało także do należności podlegających egzekucji administracyjnej.

Skargę kasacyjną od tego wyroku złożyła pozwana G. C., zaskarżając orzeczenie w części, tj. w pkt: II b, IV, VI, VII, zarzucając naruszenie art. 8 § 1 pkt 14 u.p.e.a., a także art. 838 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Formułując zarzuty kasacyjne pozwana podnosiła, że Sąd Apelacyjny błędnie uznał, iż w razie zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej sądowy organ egzekucyjny nie jest obowiązany do stosowania wyłączeń od egzekucji przewidzianych w art. 8 u.p.e.a., podczas gdy składniki majątkowe wskazane w tym przepisie są *ex lege* wyłączone od egzekucji administracyjnej i nie mogą podlegać zajęciu. Zdaniem pozwanej, Sąd Apelacyjny nieprawidłowo zinterpretował również art. 838 k.p.c. przyjmując, że przepis ten, w razie zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej, umożliwia zaspokojenie wierzyciela z przedmiotów podlegających wyłączeniu od egzekucji administracyjnej. Skierowanie egzekucji pozostającej w zbiegu do przedmiotów podlegających wyłączeniu od egzekucji administracyjnej było w przekonaniu pozwanej niedopuszczalne; niedopuszczalne było również zaspokojenie z tych przedmiotów wierzyciela prowadzącego tę egzekucję.

Zgodnie z art. 838 k.p.c., gdy w wypadku zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej sądowy organ egzekucyjny prowadzi obie egzekucje przepisy kodeksu postępowania cywilnego w przedmiocie ograniczenia egzekucji stosuje się również do należności podlegających egzekucji administracyjnej, chyba że określone w przepisach ustawy o egzekucji administracyjnej ograniczenia egzekucyjne są mniejsze. Unormowanie to ma swój odpowiednik w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Stosownie do art. 12 u.p.e.a., w przypadku, gdy w wyniku zbiegu egzekucji administracyjnej i egzekucji sądowej administracyjny organ egzekucyjny prowadzi obie egzekucje, przepisy art. 8-10 u.p.e.a. stosuje się również do należności podlegających egzekucji sądowej, chyba że określone w przepisach kodeksu postępowania cywilnego ograniczenia egzekucji są mniejsze.

Powołane regulacje mają charakter kolizyjny i rozstrzygają, które ograniczenia egzekucji należy uznać za miarodajne, jeżeli na skutek zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej do tej samej rzeczy lub prawa majątkowego łączne prowadzenie zbiegających się egzekucji należy do sądowego albo administracyjnego organu

egzekucyjnego (art. 773 k.p.c., art. 62 u.p.e.a.). Ograniczenia takie są znane zarówno sądowemu, jak i administracyjnemu postępowaniu egzekucyjnemu (art. 829 i n. k.p.c., art. 8 n. u.p.e.a.). Odnoszą się one do rzeczy i praw stanowiących majątek dłużnika, mają zatem przedmiotowy charakter i są zazwyczaj podyktowane względami socjalnymi, humanitarnymi i gospodarczymi. Istota tego rodzaju ograniczeń polega na niedopuszczalności kierowania egzekucji do przedmiotów lub praw objętych ograniczeniem w całości albo w części. Ich skutek nie zależy od powołania się dłużnika na ograniczenie egzekucji; stanowiąc normy *iuris cogentis* nie podlegają one dyspozycji stron, a organy egzekucyjne są obowiązane respektować je z urzędu (por. np. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1968 r., III CZP 90/68, OSNCP 1969, nr 4, poz. 65).

Przedmiot i zakres rozważanych ograniczeń w sądowym i administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym jest zbliżony, jednakże ustawodawca bierze pod uwagę, że mogą one od siebie odbiegać, w zależności od rodzaju egzekucji. Stosownie do tego, z art. 838 k.p.c. wynika, że jeżeli zbiegające się egzekucje sądową i administracyjną prowadzi sądowy organ egzekucyjny w trybie dla niego właściwym (art. 773 § 5 k.p.c.), ograniczenia przewidziane w egzekucji sądowej należy stosować co do zasady również do należności podlegających egzekucji administracyjnej. Miarodajne dla sądowego organu egzekucyjnego są zatem, także w odniesieniu do należności podlegających egzekucji administracyjnej, przepisy o ograniczeniach egzekucji sądowej (art. 829 i n. k.p.c.), chyba że ograniczenia egzekucji przewidziane w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji są „mniejsze”, czyli pozwalają na prowadzenie egzekucji w szerszym zakresie aniżeli przepisy kodeksu postępowania cywilnego. Wtedy granice dopuszczalnej egzekucji należności podlegających egzekucji administracyjnej wyznaczają te ostatnie regulacje.

Analogicznie uregulowano tę kwestię w art. 12 u.p.e.a. – jeżeli zbiegające się egzekucje prowadzi łącznie administracyjny organ egzekucyjny, przepisy o ograniczeniach egzekucji przewidziane w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym (art. 8-10 u.p.e.a.) stosuje się także do należności podlegających egzekucji sądowej, chyba że ograniczenia egzekucji sądowej określone w przepisach kodeksu postępowania cywilnego są mniejsze, tzn. stwarzają szersze

możliwości prowadzenia egzekucji aniżeli przepisy ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. W takiej sytuacji administracyjny organ egzekucyjny prowadzi egzekucję należności podlegających egzekucji sądowej z uwzględnieniem ograniczeń właściwych dla tych świadczeń, określonych w kodeksie postępowania cywilnego. U podstawy tych rozwiązań leży wzgląd na ochronę interesów wierzyciela; ustawodawca nakazuje bowiem organowi prowadzącemu łącznie obie zbiegające się egzekucje stosowanie – do należności podlegających rodzajowo egzekucji w innym trybie – tych ograniczeń egzekucji, które są mniej względne (surowsze) dla dłużnika.

W okolicznościach sprawy Sądy *meriti* przyjęły, że wierzytelność stwierdzona tytułem wykonawczym opiewała na świadczenie należące do kategorii świadczeń z ubezpieczeń osobowych i odszkodowań z ubezpieczeń majątkowych, które nie podlegają egzekucji sądowej, zgodnie z art. 831 § 1 pkt 5 k.p.c., w granicach określonych w rozporządzeniu Ministra Finansów i Sprawiedliwości z dnia 4 lipca 1986 r. w sprawie określenia granic, w jakich świadczenia z ubezpieczeń osobowych i odszkodowania z ubezpieczeń majątkowych nie podlegają egzekucji sądowej. Zgodnie z § 1 tego aktu, świadczenia pieniężne z ubezpieczeń osobowych i odszkodowania z ubezpieczeń majątkowych nie podlegają egzekucji sądowej w trzech czwartych częściach tych świadczeń i odszkodowań. Przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji nie zawierają dokładnego odpowiednika tego przepisu. W świetle art. 8 § 1 pkt 14 u.p.e.a. zwolnieniu od egzekucji administracyjnej podlegają natomiast kwoty otrzymane z tytułu obowiązkowych ubezpieczeń majątkowych.

Stanowisko skarżącej, według którego w związku ze zbiegiem egzekucji sądowej i administracyjnej art. 8 § 1 pkt 14 u.p.e.a. stał na przeszkodzie skierowaniu egzekucji (zajęciu) wierzytelności przypadającej jej od powoda, w zakresie, w jakim postępowanie egzekucyjne obejmowało należność podlegającą egzekucji administracyjnej, należało ocenić jako nietrafne. Sąd Apelacyjny zasadnie zauważył, że przepisy o egzekucji sądowej nie przewidują całkowitego wyłączenia od egzekucji świadczeń otrzymanych z tytułu obowiązkowych ubezpieczeń majątkowych, a w sytuacji, w której sądowy organ egzekucyjny prowadzi łącznie obie zbiegające się egzekucje, stosuje on – zgodnie z art. 838 k.p.c. – przepisy o ograniczeniach

egzekucji sądowej zawarte w kodeksie postępowania cywilnego (art. 829 i n. k.p.c.), chyba że ograniczenia przewidziane w przepisach o egzekucji administracyjnej są mniejsze. W przypadku świadczeń uzyskanych z obowiązkowych ubezpieczeń majątkowych ograniczenia egzekucji przewidziane w przepisach o egzekucji administracyjnej nie są natomiast mniejsze, lecz dalej idące (większe), skoro kwoty określone w art. 8 § 1 pkt 14 u.p.e.a. są wolne od egzekucji administracyjnej w całości, a art. 831 § 1 pkt 5 k.p.c. uwalnia świadczenia z tego tytułu od egzekucji sądowej w trzech czwartych ich wysokości.

Wbrew stanowisku skarżącej art. 838 k.p.c. ma zastosowanie także w takich sytuacjach, w których ustawa o postępowaniu egzekucyjnym w administracji stanowi, że określony przedmiot lub prawo majątkowe nie podlega egzekucji w całości. Ograniczenia egzekucji, zarówno sądowej, jak i administracyjnej, mogą mieć różną postać i polegać na całkowitym (por. np. art. 831 § 1 pkt 1, 2a, 3, 6, 6a, 8 k.p.c.) albo częściowym (por. np. art. 831 § 1 pkt 5, art. 833 § 1 i § 4 k.p.c.) wyłączeniu możliwości prowadzenia egzekucji z określonego mienia. Wszystkie te przypadki ograniczają możliwość prowadzenia egzekucji w zestawieniu z ogólną zasadą, według której dłużnik (zobowiązany) ponosi odpowiedzialność za zobowiązania całym majątkiem (por. art. 803 k.p.c.). Chodzi zatem, jak zauważył Sąd Apelacyjny, o wszelkie regulacje prawne uszczuplające katalog praw majątkowych (spektrum przedmiotów), z których wierzyciel mógłby się zaspokoić zgodnie z powołaną ogólną zasadą.

Wyłączenie od egzekucji kwot otrzymanych z tytułu obowiązkowych ubezpieczeń majątkowych, przewidziane w art. 8 § 1 pkt 14 u.p.e.a., jest tym samym jedną z postaci ograniczenia egzekucji w rozumieniu art. 838 k.p.c. Trafnie zatem Sąd Apelacyjny uznał, że komornik prowadzący zbiegające się egzekucje nie był obowiązany do stosowania tego przepisu z korzyścią dla dłużnika, skoro art. 838 k.p.c. nakazywał mu stosowanie, także do należności podlegających egzekucji administracyjnej, przepisów o ograniczeniach egzekucji przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego, a zarazem ograniczenie przewidziane w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji nie było surowsze (mniejsze), lecz względniejsze dla dłużnika (większe).

Miarodajne pozostawały zatem – dla obu zbiegających się egzekucji – ograniczenia przewidziane w kodeksie postępowania cywilnego (art. 830 § 1 pkt 5 k.p.c.) i w ich świetle Sąd Apelacyjny ocenił postępowanie komornika, a w konsekwencji także to, w jakim zakresie powód, przekazując środki komornikowi, spełnił skutecznie świadczenie stwierdzone kwestionowanym tytułem wykonawczym.

Istotnie, jak wskazuje się w piśmiennictwie, art. 838 k.p.c. stwarza podstawę do przyjęcia, że w razie zbiegu egzekucji sądowej i administracyjnej zaspokojenie z przedmiotów, które mogą podlegać egzekucji administracyjnej, a nie podlegają egzekucji sądowej, może dotyczyć jedynie należności podlegających ze względu na swój charakter egzekucji administracyjnej. Z przepisu tego nie wynika jednak sugerowana w skardze kasacyjnej relacja odwrotna, tj. aby zaspokojenie z przedmiotów, które podlegają egzekucji sądowej, a nie podlegają egzekucji administracyjnej, było dopuszczalne tylko w odniesieniu do należności podlegających z racji swego charakteru egzekucji sądowej. Podłożem art. 838 k.p.c. jest bowiem, jak już była mowa, dążenie do ochrony interesu wierzyciela, toteż, w razie zbiegu egzekucji, należy uznawać za miarodajne te ograniczenia, które są mniejsze, tj. pozwalają na prowadzenie egzekucji w szerszym zakresie i zwiększają szansę na jej efektywność.

W tym stanie rzeczy za zbędne należało uznać dodatkowe rozważania związane z brzmieniem art. 8 § 1 pkt 14 u.p.e.a., które *verba legis* odnosi się do kwot otrzymanych z tytułu obowiązkowych ubezpieczeń majątkowych, w zestawieniu z tym, że *in casu* egzekucję skierowano do przysługującej pozwanej z tego tytułu wierzytelności. Przepis ten nie mógł mieć bowiem zastosowania w sprawie z racji art. 838 k.p.c., a tym samym wynik tych rozważań pozostawałby bez znaczenia dla rezultatu postępowania kasacyjnego.

Zarzuty naruszenia art. 8 § 1 pkt 14 u.p.e.a. i art. 838 k.p.c. okazały się zatem chybione.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ oraz art. 98 § 1-1¹ i art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[ms]